

Juridische actualiteiten

Mr. M. Verhorst, Prof. Mr. A.F.M. Dorresteyn en Mr. H.M. Heijnen

ONDERNEMINGSRECHT

Deze rubriek signaleert ontwikkelingen in regelgeving en jurisprudentie over onderwerpen die voor accountants en bedrijfseconomen van belang zijn. De rubriek staat onder redactie van Mr. M. Verhorst (lid redactieraad MAB voor het ondernemingsrecht) en Prof. Mr. A.F.M. Dorresteyn (hoogleraar privaatrecht Open universiteit). De bijdragen aan deze aflevering zijn verzorgd door verschillende auteurs.

Onjuiste inschrijving in het handelsregister; aansprakelijkheid commissaris

Mr. M. Verhorst

Degeene die handelt met een besloten vennootschap mag afgaan op in het handelsregister gepubliceerde gegevens, ook als deze onjuist zijn. Geldt dit ook voor de curator in het faillissement van de BV? Indien het bestuur niet heeft voldaan aan de verplichting tot boekhouden en publicatie van de jaarrekening, staat vast dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Geldt dit ook voor commissarissen? Beide vragen komen aan bod in het arrest van de Hoge Raad van 28 juni 1996. RvdW 1996, 151.

Op 16 januari 1985 is Bodam Jachtservice BV opgericht. A is bestuurder en B commissaris. Op de algemene vergadering van aandeelhouders van 10 februari 1985 krijgt A als bestuurder eervol ontslag en wordt hij commissaris. C wordt de nieuwe bestuurder; hij kon niet bij de oprichting als bestuurder worden benoemd omdat hij bij een faillissement betrokken was geweest. A treedt op 7 november 1986 af als commissaris. Het aftreden van A als bestuurder met ingang van 10 februari 1985 wordt pas veel later, op 22 januari

1987, ingeschreven in het handelsregister. Op 27 januari 1987 wordt ingeschreven dat C per 19 januari 1987 in functie is getreden als bestuurder.

Op 9 juli 1987 gaat Bodam BV failliet. De curator constateert dat niet is voldaan aan de verplichting tot boekhouden en publicatie van de jaarrekening en stelt daarom A, B en C aansprakelijk ex art. 2:248 en art. 2:259 BW. Op grond van deze bepaling kunnen bestuurders en commissarissen van een BV door de curator aansprakelijk worden gesteld voor het faillissementstekort indien zij hun taak onbehoorlijk hebben vervuld en dat een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Als het bestuur niet heeft voldaan aan zijn verplichting tot boekhouden (art. 2:10) en publicatie van de jaarrekening (art. 2:394) staat vast dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement (art. 2:248 lid 2).

De rechtbank te Leeuwarden acht A, B en C aansprakelijk, A als bestuurder voor de periode van 16 januari tot 10 februari 1985 en overigens als commissaris. A en B gaan in hoger beroep. Ook de curator gaat in hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank dat A slechts gedurende de periode van 16 januari tot 10 februari 1985 bestuurder zou zijn geweest. Hier gaat het verder over de aansprakelijkheid van A als bestuurder en als commissaris.

Volgens de curator moet A als bestuurder worden aangemerkt tot 22 januari 1987, de datum waarop zijn terugtreden als bestuurder is ingeschreven in het handelsregister. De curator beroept zich daarbij op art. 31 Handelsregisterwet (Hrw). In dat artikel wordt bepaald dat aan derden die daarvan onkundig waren, niet de onjuistheid of onvolledigheid van de inschrijving kan worden

tegengeworpen. Derden die niet beter weten mogen dus afgaan op de in het handelsregister gepubliceerde feiten; zij worden door art. 31 Hrw beschermd.

Het hof te Leeuwarden acht het beroep van de curator ongegrond. Blijkens de notulen van de a.v.a. van 10 februari 1985 staat vast dat A alleen tot die datum werkelijk bestuurder is geweest. Dit feit wordt pas op 22 januari 1987 ingeschreven; tot die tijd stond A dus ten onrechte als bestuurder ingeschreven. Volgens het hof kan A zich op de onjuistheid van deze inschrijving beroepen. Immers, art. 31 Hrw bepaalt dat alleen de ingeschreven rechtspersoon zelf en degene die gehouden is enig feit op te geven zich niet op de onjuistheid van de inschrijving in het handelsregister kunnen beroepen. Na zijn terugtreden was niet A, maar zijn opvolger C als bestuurder inschrijvingsplichtig. Deze beslissing van het hof wordt door de curator in cassatie aangevochten.

De Hoge Raad oordeelt dat de curator zich niet op art. 31 Hrw kan beroepen. De vordering van de curator berust op de wet (art. 2:248) en vloeit niet voort uit een rechtsbetrekking. Alleen bij het aangaan van een rechtsbetrekking kan het ontbreken van een juiste en volledige inschrijving in het handelsregister in het algemeen van invloed zijn. Art. 31 Hrw beschermt daarom alleen derden die met de rechtspersoon hebben gehandeld. Deze bescherming geldt dus niet voor de curator, en evenmin ingeval van een onrechtmatige daad of belastingschulden (vgl. HR 18 juni 1952, NJ 1953, 530).

Vast staat dus dat A slechts 25 dagen als bestuurder is opgetreden. Gelet op deze korte periode is het hof van oordeel dat A niet is tekortgeschoten in de verplichting tot boekhouden en publicatie van de jaarrekening. Het hof acht A als bestuurder daarom niet aansprakelijk op grond van art 2:248. De Hoge Raad onderschrijft dit oordeel van het hof.

Blijft over de vraag of A zijn taak als commissaris onbehoorlijk heeft vervuld (art. 2:259). Het hof is van oordeel dat er geen sprake is van kennelijke onbehoorlijke taakvervulling, omdat - kort samengevat - de curator geen feiten en/of omstandigheden heeft gesteld waaruit valt af te leiden dat A als commissaris onvoldoende toezicht heeft gehouden. Volgens de curator echter kan hij volstaan met A wegens onbehoorlijke

taakvervulling aan te spreken en dient A als aangesproken commissaris aan te geven welke maatregelen hij heeft genomen om zich van zijn toezichthoudende taak te kwijten.

De Hoge Raad stelt voorop dat commissarissen niet zelf gehouden zijn tot boekhouden en publicatie van de jaarrekening, ook niet als het bestuur daarbij tekortschiet. Zij hebben wel tot taak op de naleving van die verplichtingen door het bestuur toe te zien. Zo nodig moeten commissarissen ingrijpen, bijvoorbeeld door een bestuurder te schorsen of zijn ontslag te bevoorzeren.

De Hoge Raad is het eens met het hof dat in beginsel de curator moet stellen en bewijzen dat een commissaris zijn toezichthoudende taak heeft verwaarloosd. Maar indien het bestuur niet aan zijn verplichting tot boekhouden en openbaar maken van de jaarrekening heeft voldaan, komt dit anders te liggen. Dan mag van de commissaris worden verlangd dat hij voldoende feitelijke gegevens verstrekt waarmee hij gemotiveerd betwist dat hij in zijn toezichthoudende taak is tekortgeschoten. Daarmee verschaft de commissaris aanknopingspunten voor het bewijs van de curator van het tegendeel. A had dan ook moeten aangeven welke initiatieven hij heeft ontwikkeld om aan zijn toezichthoudende taak als commissaris inhoud te geven.

De regel van art. 2:248 lid 2, dat vaststaat dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld indien niet is voldaan aan de verplichting tot boekhouden en publicatie van de jaarrekening, geldt dus niet ten aanzien van commissarissen. Anders dan ten aanzien van het bestuur, moet de curator de onbehoorlijke taakvervulling door commissarissen ook dan bewijzen. Wel dienen commissarissen feitelijke gegevens te verstrekken waaruit blijkt dat zij initiatieven hebben ontwikkeld om aan hun toezichthoudende taak inhoud te geven: commissarissen moeten aangeven dat en hoe zij hebben ingegrepen. Het is dan aan de curator om te bewijzen dat commissarissen met de door hen genomen maatregelen hun toezichthoudende taak niet naar behoren hebben vervuld. Slaagt de curator in dit bewijs, dan wordt vermoed dat de onbehoorlijke taakvervulling door commissarissen een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Dit laatste op grond van de wettekst; de Hoge Raad laat zich hierover in dit arrest niet uit.

Garanties bij bedrijfsovername: het Hoog Catharijne-arrest

Prof. Mr. A.F.M. Dorresteyn

Eind 1995 hakte de Hoge Raad de knoop door in een conflict tussen de koper en de verkopers van het Hoog Catharijne complex te Utrecht (HR 22 december 1995, NJ 1996, 300). De koper had leningen van in totaal f 7,6 miljoen over het hoofd gezien, ondanks een due diligence onderzoek. De verkopers hadden geen reden gezien die leningen uitdrukkelijk te vermelden. Ondanks balans- en informatiegaranties blijft de koper met de brokken zitten, aldus de Hoge Raad.

Begin jaren tachtig onderhandelt het ABP over de koop van het Hoog Catharijne complex te Utrecht van Hoog Catharijne BV (HC). Partij bij de onderhandelingen zijn tevens de beide aandeelhouders van HC, te weten de FGH en Breevast. De vraagprijs is f 450 miljoen. Het ABP laat zich adviseren door onroerend-goeddeskundige Van Zadelhoff. Deze formeert een due diligence team bestaande uit een registeraccountant (van Moret & Limperg), een advocaat en een belastingadviseur. Het team krijgt toegang tot archief en administratie van HC en begint het spit- en graafwerk. Het resultaat is het 'Groene Boek', een bundeling van door de deskundigen van belang geachte documenten en aktes. Het boek wordt naar de verkoper gestuurd ter verificatie. Het ABP koopt het Hoog Catharijne complex van HC voor f 425 miljoen. Men spreekt over 'de onroerend-goedtransactie van de eeuw'.

Tijdens de onderhandelingen zijn partijen overeengekomen om de aan de erfpacht verbonden canonverplichtingen van HC aan de gemeente Utrecht niet in de overnamebalans op te nemen. Het is koper bekend dat Utrecht een lening van f 23,6 miljoen aan HC had verstrekt, die als onderdeel van de canon zou worden terugbetaald en daarom niet is gepassiveerd. Tussen HC en Utrecht was indertijd afgesproken om twee kleinere leningen van in totaal f 7,6 miljoen eveneens onder het erfpachtregime te brengen. Deze worden evenmin in de balans opgenomen. Koper is echter niet op de hoogte van het bestaan van deze twee 'kleine leningen'. In het Groene Boek zijn geen stukken opgenomen waaruit die leningen rechtstreeks naar voren komen. Wel zijn stukken van de gemeenteraad opgenomen die

omtrent bijzonderheden rond de contractuele relatie tussen de gemeente en HC verwijzen naar eerdere stukken (die niet in het boek waren opgenomen).

Koper is pijnlijk verrast als blijkt dat hij de hem niet bekende leningen aan de gemeente moet aflossen (koper had zich bij de overname moeten verbinden tot overname van alle verplichtingen van HC jegens de gemeente). Koper roept verkopers in vrijwaring vanwege de door hen afgegeven garanties. Bij de verkoop van Hoog Catharijne hebben verkopers de volgende garanties verstrekt:

- a De balans geeft een getrouw beeld van de grootte en samenstelling van het vermogen van Hoog Catharijne en er zijn geen andere schulden of verplichtingen dan die welke blijken uit de balans (balansgarantie);
- b Verkopers hebben alle informatie verstrekt die van belang was voor koper om de waarde van de onderneming te beoordelen en hebben alle gegevens verschaft omtrent de voorwaarden en overeenkomsten die van toepassing zijn op het erfpachtrecht (informatiegarantie).

Verplichten deze garanties tot vergoeding van de door ABP geleden schade? De rechtbank Maastricht beantwoordt de vraag bevestigend. Verkoper had koper moeten informeren omtrent de kleine leningen. De informatieplicht van de verkoper weegt zwaarder dan de onderzoeksplicht die koper heeft. Het Hof te 's-Hertogenbosch oordeelt tegenovergesteld: het over het hoofd zien van de leningen komt voor rekening en risico van het ABP omdat het na ontvangst van het Groene Boek op de weg van koper lag om zich in de toekomstige canonverplichtingen te verdiepen. De Hoge Raad bevestigt het arrest van het hof op grond van de volgende overwegingen.

De balansgarantie (zie hiervoor onder a) is niet geschonden door het weglaten van de kleine leningen omdat vaststaat dat canonverplichtingen niet in de balans hoefden te worden opgenomen. Daardoor wisten partijen dat er andere verplichtingen waren dan uit de balans blijken nu canonverplichtingen niet gepassiveerd zouden worden. Daarmee staat vast dat koper op dit punt niet op de balans heeft mogen afgaan.

Ongeacht een informatiegarantie (zie b) wordt de informatieplicht van verkoperszijde mede bepaald door de onderzoeksinspanningen die van koper mogen worden verwacht. Na samenstelling van het Groene Boek lag het dan ook op de weg

van koper om aan te geven of en op welke punten zij behoefte had aan nadere informatie. Bovendien wisten verkopers niet dat koper de kleine leningen niet kende. Verkopers wisten evenmin op welke wijze koper tot een waardebeoordeling van het Hoog Catharijne-complex was gekomen en dat koper daarbij te lage canonverplichtingen in aanmerking had genomen.

De Hoge Raad merkt over garanties op dat zij geen vaststaande betekenis hebben. Evenals voor andere onderdelen van de overeenkomst gaat het erom welke zin partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan de garantie mogen toekennen en wat zij in dat verband redelijkerwijs van elkaar mogen verwachten.

Het Hoog Catharijne-arrest moet menigeen die actief is in de overnamepraktijk te denken geven. Een garantie is wellicht toch minder waard dan de koper verwacht. Welke lering kan men nu uit deze zaak trekken?

De uitleg van een overnameovereenkomst en de betekenis van de daarbij gegeven informatiegaranties is mede afhankelijk van aard en omvang van het door de koper verrichte onderzoek. Naarmate meer onderzoek wordt verricht, komt 'over het hoofd zien' eerder voor rekening en risico van koper.

Algemeen geformuleerde balansgaranties van verkoper zijn weinig waard als beide partijen reeds weten dat bepaalde verplichtingen toch niet worden opgenomen. Inzake Hoog Catharijne wist koper dat de lening van f 23 miljoen buiten de balans bleef omdat zij via de erfpachtscanon werd verrekend. Daardoor gaat de garantie 'zweven' aangezien evident is dat die f 23 miljoen er in ieder geval niet onder kan vallen.

Over te verrichten onderzoek door koper enerzijds en door verkoper te verstrekken informatie anderzijds dienen zodanige afspraken te worden gemaakt dat er geen 'vrije ruimte' tussen onderzoeks- en informatieplichten blijft. Na de due diligence kan de mededelingsplicht van verkoper immers beperkt zijn tot antwoorden op vragen van koper. Als geen vragen worden gesteld, hoeft de verkoper dus niets meer te melden.

In de rechtsliteratuur heeft het arrest de nodige aandacht gekregen (zie bijv. De Nijs Bik, TVVS 1996, p. 222). Slagter (TVVS 1996, p. 327) spreekt van een 'ongelukkige uitspraak'. Hij

adviseert om in overnamecontracten te bepalen dat de garanties onverminderd van kracht blijven ook als later blijkt dat de koper in zijn onderzoeksplicht is tekortgeschoten. Een soort supergarantie dus. De vraag is natuurlijk of die wél bestand is tegen de opvatting van de Hoge Raad dat garanties en andere onderdelen van een overeenkomst 'geen vaststaande betekenis' hebben. Bovendien staan verkopers waarschijnlijk niet te trappelen om de door Slagter gesuggereerde clausule op te nemen.

Dividenduitkering en kapitaalinstandhoudingseis

Mr. H.M. Heijnen

Wanneer mag de BV een uitkering doen aan haar aandeelhouders? Lid 2 van art. 2:216 BW bevat een helder antwoord op deze vraag: alleen indien haar eigen vermogen groter is dan haar gebonden eigen vermogen. Aan de hand waarvan dient te worden bepaald welk bedrag voor uitkering vatbaar is? En naar welk moment moet dit worden bepaald? Beide vragen komen aan de orde in een door de curator in het faillissement van Finnhouse BV aangespannen procedure voor de Rechtbank te Dordrecht (20 januari 1993, NJ 1996, 295).

Art. 2:216 lid 2 BW bepaalt dat de vennootschap slechts uitkeringen kan doen voor zover het eigen vermogen groter is dan het gestorte en opgevraagde deel van het kapitaal vermeerderd met de statutaire en de wettelijke reserves. Het effect hiervan is dat de goederen van de vennootschap voor de waarde van het gebonden eigen vermogen beschikbaar blijven voor verhaal van de vorderingen van de vennootschapscrediteuren. Dat is in overeenstemming met het (beperkte) verliesrisico dat aandeelhouders krachtens art. 2:175 lid 1 BW dienen te dragen.

Het antwoord op de vraag of een uitkering is toegestaan wordt minder helder als twee nadere vragen worden gesteld. Aan de hand waarvan dient het voor uitkering beschikbare bedrag te worden bepaald? Naar welk moment moet dit bepaald worden? Het antwoord op deze vragen is afhankelijk van de wijze van uitkering aan aandeelhouders. Gaat het om uitkering van het jaarresultaat dat nog niet is toegevoegd aan het eigen vermogen? Om een uitkering ten laste van de vrije reserves? Om de koopprijs verschuldigd

krachtens inkoop van eigen aandelen? Om terugbetaling op aandelen na vermindering van de nominale waarde daarvan?

Voor wat betreft inkoop van eigen aandelen geeft de wet in art. 2:207 lid 3 BW een antwoord: of het eigen vermogen voldoende is, wordt bepaald op basis van de laatste vastgestelde jaarrekening na welke balansdatum maximaal achttien maanden verstreken mogen zijn, gecorrigeerd voor de effecten op het eigen vermogen van een aantal gebeurtenissen na balansdatum. Ten aanzien van terugbetaling na vermindering van de nominale waarde van de aandelen is niets bepaald. Dat geldt ook voor 'interimdividend', zie lid 4 van art. 2:216 BW. Of het in het Finnhouse-vonnis gaat om dividend, uitkering van het positieve jaarresultaat, of om interimdividend, uitkering ten laste van reserves, valt uit de publicatie in de NJ niet op te maken. Daarom wordt hierna op beide mogelijkheden ingegaan.

Voor dividend, uitkering van het positieve jaarresultaat volgens de vastgestelde (of goedgekeurde) jaarrekening, lijkt lid 3 van art. 2:216 BW een oplossing te geven: uitkering is geoorloofd als het eigen vermogen op basis van die jaarrekening groter is dan het gebonden eigen vermogen. De vraag is of hiermee het pleit is beslist. Dat is alleen het geval indien lid 3 van art. 2:216 BW wordt gezien als een *lex specialis* die voorrang heeft boven het bepaalde in lid 2 van dit artikel. Voor de in lid 3 genoemde vorm van uitkering, het positieve jaarresultaat, is alleen de jaarrekening waaruit de winst blijkt, van belang. Ook deze uitkering blijft echter een uitkering in de zin van lid 2. Het is denkbaar, zeker vanuit de beschermingsfunctie van het gebonden eigen vermogen voor de vennootschapscrediteuren, dat voor de geoorlooftheid van de uitkering van winst een dubbele toets noodzakelijk is: geoorloofd én volgens de vastgestelde jaarrekening waaruit het positieve resultaat blijkt (lid 3) én indien er vrije ruimte is (lid 2). Waarmee de twee nadere vragen weer terugkeren: te meten op basis waarvan en op welk moment? Vermogensopstelling na balansdatum?

In de literatuur worden deze vragen zelden beantwoord en, zo wel, op verschillende wijze. De oplossing bij inkoop pleit ervoor rekening te houden met gebeurtenissen na balansdatum. Voor crediteuren maakt de vorm van de uitkering niets uit. Het actief waarop zij hun vorderingen kunnen

verhalen, wordt kleiner. Als de wet bij inkoop correcties op het volgens de laatste vastgestelde jaarrekening vrij uitkeerbare vermogen aanbrengt, waarom zou dan bij uitkering in de vorm van dividend geen rekening gehouden hoeven te worden met gebeurtenissen na balansdatum die de vrije ruimte negatief beïnvloeden? Anderzijds, de prijs bij inkoop wordt betaald ten laste van het eigen vermogen. De winst komt echter de aandeelhouders toe, tenzij de statuten anders bepalen (art. 2:216 lid 1 BW).

“De wet bepaalt niet naar welk tijdstip het voor uitkering beschikbare bedrag dient te worden vastgesteld. Enerzijds moet ervan worden uitgegaan dat op het moment van uitkering voldoende winst en reserves aanwezig moeten zijn om daaruit het vastgestelde dividend te kunnen voldoen. Anderzijds kan van een BV niet worden gevergd dat daartoe een tussentijdse vermogensopstelling wordt vervaardigd. Het ligt derhalve in de rede in beginsel uit te gaan van de laatst vastgestelde jaarrekening”, aldus de Rechtbank Dordrecht.

Dit antwoord van de Rechtbank Dordrecht op de 'nadere vragen' die lid 2 van art. 2:216 BW oproept, is interessant voor de geoorlooftheid van uitkering van interimdividend, maar des te interessanter als het om dividend gaat. In de eerste plaats moet op het moment van uitkering het eigen vermogen groter zijn dan het gebonden eigen vermogen. Dat is een zeer strenge eis, verdergaand dan de eis die in art. 2:105 lid 4 voor interimdividend bij de NV wordt gesteld. Daar dient voldoende ruimte te blijken uit een tussentijdse vermogensopstelling die maximaal vier maanden min één dag oud is. Wat daarna gebeurd is, doet er niet toe. Vervolgens verzacht de rechtbank de eis. Van de BV kan geen tussentijdse vermogensopstelling worden verlangd, dus moet worden uitgegaan van de laatste vastgestelde jaarrekening. Waarmee voor dividend de dubbele toets vervalt: lid 3 van art. 2:216 BW prevaleert boven lid 2. En voor interimdividend wordt daarmee de BV veel meer ruimte gegeven dan art. 2:105 lid 4 de NV geeft.

De rechtbank keert daarna echter weer terug naar een dubbele toets: “Een redelijke wetstoepassing brengt echter mee dat voormeld uitgangspunt uitzondering dient te lijden in die gevallen waarin de algemene vergadering van aandeelhouders ten tijde van het nemen van het

dividendbesluit wist, althans redelijkerwijs moest weten dat sedert de balansdatum zodanige verliezen waren geleden dat de vereiste ruimte niet langer aanwezig was." Zo dat het geval is, is het dividendbesluit van de a.v.a. onbevoegd genomen en daarmee nietig op grond van art. 2:14 lid 1 BW, wat de uitkering onverschuldigd maakt. Minder prettig voor de aandeelhouders indien de vennootschap failliet is (in dit geval was het oude BW van toepassing, hetgeen vernietigbaarheid van het besluit van de a.v.a. inhield).

In deze uitspraak stelt de rechtbank in feite zware eisen aan de geoorloofdheid van uitkering van - interim? - dividend, al zal dat sterk afhangen van de samenstelling van de a.v.a. Bij een eenmansvennootschap zal het nauwelijks vol te houden zijn dat de enig bestuurder-aandeelhouder met het verdwijnen van de vrije ruimte na balansdatum niet op de hoogte is, althans niet had behoren te zijn. Denkbaar is dat een dergelijke aandeelhouder-bestuurder persoonlijk aansprakelijk is tegenover crediteuren krachtens onrechtma-

tige daad. Bij een BV met in meerderheid 'alleen maar aandeelhouders' kan dat heel anders liggen. Het beeld wordt daarmee niet duidelijker. Wat een sterk argument is voor hen die, heel simpel, lid 3 van art. 2:216 BW als *lex specialis* voorrang geven boven lid 2, zoals de meesten doen aan lid 3 van art. 2:207 BW in relatie tot lid 2 van art. 2:216 BW. Waarmee overigens voor wat betreft 'interimdividend' bij de BV het probleem niet is opgelost: er zal gemeten moeten worden op basis van iets op een bepaald moment, zie lid 2. Althans daarvoor is de uitspraak van de rechtbank een antwoord. Maar, zoals gezegd, dat antwoord wordt veel interessanter, en betwistbaarder, als het om 'dividend' gaat.

Mogen de aandeelhouders de jaarwinst incasseren als zij op het moment daarvan te kwader trouw tekortschieten tegenover de crediteuren in de zin van art. 2:175 lid 1 BW? Met deze kort weergegeven uitspraak van de Rechtbank Dordrecht (driekwart bladzijde in de NJ) lijkt deze vraag niet echt opgelost.